

ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಎಚ್ಚರಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ಏಟು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅಂತ ಭಯವಾಗಿ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಬಿಕ್ಕಳಿಸತೊಡಗಿತು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ಹೂದೋಟದ ಒಡತಿಯ ಕೋಣೆಯಿದ್ದ ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ಸಣ್ಣಗೆ ಜೋಗುವೂ ಗುನುಗುನು ಸದ್ದೂ ಕೇಳಿಸಿದಾಗ ಚುಕ್ಕಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿ! ಇಷ್ಟು ತಡವಾದರೂ ಈ ಮನುಷ್ಯರ ಮರಿಗಳೂ ಮಲಗುವುದಿಲ್ಲವೇ ಅಂತ ಯೋಚಿಸಿ ಕಣ್ಣೀರು ಒರೆಸಿಕೊಂಡು, ಸಿಂಬಳ ಸೀಟಿಕೊಂಡು ಆಲಿಸಲು ಆರಂಭಿಸಿತು.

‘ಆ ನಡು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಆಕಾಶದಿಂದ ಚುಕ್ಕಿಯೊಂದು ಓಪ್ಪನೆ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಅಮ್ಮಾ ಅಂತ ಅತ್ತಿರುತ್ತೆ...’

ಮಗು ಅಮ್ಮನ ಮಾತನ್ನು ಅರ್ಥಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಕೇಳುತ್ತೆ. ‘ಅಮ್ಮಾ... ಅಮ್ಮಾ... ಆ ಚುಕ್ಕಿಗೂ ಅಮ್ಮ ಇರುತ್ತಾ?’

‘ಹೌದು ಕಂದಾ... ಇಲ್ಲಿರೋ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಅಮ್ಮ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತೆ...’

ಆಮೇಲೆ ಅಮ್ಮನ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುದೆಂದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಮರಿಗಳಿಗೆ ಭಯಾನೂ ಇರುತ್ತೆ.

ಹಾಗೆ ಈ ಚುಕ್ಕಿ ಭಯಗೊಂಡು ಅಮ್ಮನ ಹತ್ತ ಹೋಗಬೇಕು ಅಂತ ಅತ್ತಿರುವಾಗ ನಿನ್ನಮ್ಮ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಹೂ ಬಿಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾ. ಆಗ ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಮುದ್ದಿಸಿ ಹಸಿವು ಆಗಿರಬಹುದು ಅಂತ ಹಾಲು ಕುಡಿಸಿ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಬಿಡುತ್ತಾಳೆ. ಆಗ ಚುಕ್ಕಿ ಮೆಲ್ಲಗೆ

ತೇಲ್ತಾ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಮೇಲಮೇಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅದರ ಅಮ್ಮನನ್ನು ಸೇರಿಕೊಳ್ಳದೆ.

‘ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಥೆ ಮುಗಿತು... ಮಲಗು ಇನ್ನು’ ಅಂತಾ ಮತ್ತೆ ಸಣ್ಣಗೆ ಜೋಗುಳ ಹಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದಳು.

ಇಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಚುಕ್ಕಿಗೂ ಕಥೆ ಕೇಳುತ್ತಾ ಕೇಳುತ್ತಾ ನಿರ್ದೆ ಹತ್ತಿದ್ದೇ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬೆಳಗ್ಗೆ, ‘ಆ ಕೋತಿ ನೀಲಿ ರೆಕ್ಕೆ ಹಕ್ಕಿ ಏನಾದರೂ ಬಂತಾ ಈ ಕಡೆ...?’ ಅಂತ ಮಣ್ಣು ಹುಳು ನೆರೆಹೊರೆಯವರನ್ನು ಕೇಳುವಾಗ ಧಡಕ್ ಅಂತ ಎಚ್ಚರ ಆಯ್ತು ಈ ಚುಕ್ಕಿಗೆ.

ಸೂರ್ಯ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಇದರ ಬೆಳಕು ಯಾರಿಗೂ ಕಾಣ್ತರಲಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಯಾರೂ ಬೈಯಲಿಲ್ಲ. ಚುಕ್ಕಿಗೆ ಈಗ ಹಸಿವಾಗತೊಡಗಿತು. ಅಮ್ಮನ ಜೊತೆ ಇದ್ದಿದ್ದೆ ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹಾಲು ಕೊಟ್ಟಿರಿದ್ದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ.

ಸುತ್ತೆಲ್ಲಾ ಏನೇ ನಡೀತಿದೆ ಅಂತ ಕತ್ತೆತ್ತಿ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳು ಅವರವರ ಅಮ್ಮನ ಜೊತೆಗೆ ಮುದ್ದುಮಾಡಿಸ್ತೊತಾ, ತುಟಾಟ ಆಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಿದ್ದು ನೋಡಿ ಅಳಬೇಕು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಆ ಮೆಟ್ಟಲು ಕಡೆಯಿಂದ ರಾತ್ರಿ ಕೇಳಿದ ಸ್ವರ ಕೇಳಿಸ್ತು.

‘ಅಮ್ಮ ಬರ್ತಿದ್ದಾಳೆ...’

ಚುಕ್ಕಿಗೆ ಕಥೆ ನೆನಪಾಗಿ ಅವಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳಲು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಎಲೆ, ಕಸಕಡ್ಡಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬದಿಗೆ ಸರಿಸಿ ‘ನಾನಿಲ್ಲಿದೀನಿ... ನಾನು... ಚುಕ್ಕಿ... ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಬಿದ್ದಿಟ್ಟೆ. ಅಮ್ಮನ ಹತ್ತ ಹೋಗಬೇಕು ನಾನು’ ಅಂತ

ಜೋರು ಕುಗಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಆದರೂ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಏನೂ ಕೇಳಿಸದೆ ಹೂ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅದೇ ಗಿಡದ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಳು. ಚುಕ್ಕಿ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಟೈ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು.

ಆಗ... ಅಮ್ಮನ ಕಾಲಿಗೆ ಏನೋ ಬೆಚ್ಚಗೆ ತಾಕಿ... ಏನು ಅಂತ ನೋಡಿದರೆ ಫಳಫಳ ಹೊಳೆಯುವ ಪುಟಾಣಿ ಚುಕ್ಕಿಮರಿ...

ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಪಾಪ ಎನಿಸಿ ಅದನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಮುತ್ತುಕೊಟ್ಟು ‘ಯಾಕೆ ಬಿದ್ದೆ ಪುಟ್ಟೆ’ ಅಂತ ಮಾತಾಡಿಸಿದಳು. ಆಗಲೇ ಚುಕ್ಕಿಗೆ ತಾನು ಹುಡುಗಿ ಅಂತ ಗೊತ್ತಾದದ್ದು!

ಹೀಗಾಗೆ ಅಂತ ಬಿಕ್ಕಳಿಸುತ್ತಲೇ ಹೇಳಿದ ಚುಕ್ಕಿಯನ್ನು ಅಮ್ಮ ಒಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮಲಗಿದ್ದ ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾ ಹಾಲು ಕುಡಿಸಿ, ‘ಪುಟಾಣಿ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬುತ್ತಾ ನಿಂದು!’ ಅಂತ ಮುದ್ದು ಮಾಡಿ ಆಚೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅಂಗೈ ಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಕೈ ನೀಡಿದಳು.

‘ಹೋಗು ಚುಕ್ಕಿಮರಿ.. ನಿನ್ನ ಅಮ್ಮನ ಹತ್ತ ಹೋಗು’ ಅಂತ ಕಣ್ಣುಬಿಚ್ಚಿ ದೇವರನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡ ಒಡನೇ ಚುಕ್ಕಿ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಹಾರಿ ಮೇಲಮೇಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅದರ ಅಮ್ಮನನ್ನು ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ.

ಆ ಮರಿ ಚುಕ್ಕಿ ಈಗ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ, ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳಿಗೆ, ಮರಿಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನೆಲದ ಈ ಅಮ್ಮನ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಊಟ ಮಾಡಿಸುತ್ತಂತೆ. ■

ಎತ್ತಪ ಎತ್ತು ಮಣ್ಣೆತ್ತು

ಚಿತ್ರ: ಮಂಜುನಾಥ ಹುಲಕೊಪ್ಪದ

ಎತ್ತಪ ಎತ್ತು ಏನಪ ಗತ್ತು
ತೀಡಿದ ಕೊಂಬು ಜೋಳದ ಕಣ್ಣು
ಗಾಡಲಿ ಮುಂದ ನಿಂತಿತ್ತು

ಹಾಲು ಕುಡಿಯದೆ ಬೆಳೆದಾಗಿತ್ತು
ಹುಲ್ಲು ತಿನ್ನದೆ ಮೈ ತುಂಬಿತ್ತು
ಜೋಡಿಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಲಿತ್ತು

ಮಕ್ಕಳ ಕಣ್ಣು ಕುಕ್ಕುತ್ತಲಿತ್ತು
ಮನಸಿನ ಒಳಗೆ ಮೂಡುತ್ತಲಿತ್ತು
ಮಾಡಲು ಹೋದರೆ ಮುರಿಯುತ್ತಲಿತ್ತು

ಎಂಥಾ ಮಾಟ ನೆಟ್ಟಗ ನೋಟ
ಕೊಂಬಿಗೆ ಬಣ್ಣ ಮೈಯ್ಯೋ ಸುಣ್ಣ
ಜೋಡಿಯ ಜೊತೆಗೆ ನಿಂತಿತ್ತು

ಪೂಜಾ ಗೀಜಾ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ
ಮಣ್ಣಲೆ ಅನ್ನ ಕಣ್ಣೆಯಿಣ್ಣ
ಢಣ ಢಣ ಡಂಗುರ ಸಾರಿತ್ತು

ಎತ್ತಪ ಎತ್ತು ಮಣ್ಣೆತ್ತು
ಜಗಲಿಯನೇರಿ ಕುಳಿತಿತ್ತು
ಮಕ್ಕಳಾಟಕೆ ಬೇಕಿತ್ತು.

■ ವಿನಾಯಕ ರಾ. ಕಮತದ